U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **V. T.**, zastoupeného Mgr. Petrem Fouskem, advokátem se sídlem Masarykovo nám. 83, Bělá pod Bezdězem, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 20. 12. 2011, č. j. 49 Az 52/2011 – 19,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna advokáta a náhrada nákladů Mgr. Petra Fouska **se určuje** částkou 7045,90 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

[1.] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal dne 5. 8. 2011 žádost o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR (dále „žalovaný“) ze dne 19. 8. 2011, č. j. OAM-173/LE-BE02-BE03-2011, byla žádost stěžovatele jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu zamítnuta. Žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 20. 12. 2011, napadeným nyní projednávanou kasační stížností.

[2.] Stěžovatel opírá svou kasační stížnost o důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tzn. stěžovatel namítá nezákonnost rozhodnutí spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve

spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Dále stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[3.] Namítaný kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) stěžovatel shledává zejména v jiné vadě řízení, která mohla mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, a to konkrétně v jednání krajského soudu, když výzvu podle ustanovení 51 odst. 1 s. ř. s. zaslal krajský soud stěžovateli pouze v českém jazyce. Dále dle názoru stěžovatele měl krajský soud vyzvat k doplnění žalobních tvrzení, které byly tvrzeny v obecné rovině. Stěžovatel má tedy za to, že krajský soud svým postupem zatížil řízení vadou, která má za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tím, že nedošlo k výzvě soudu k odstranění vad podání stěžovatele dle postupu podle ustanovení § 37 s. ř. s.

[4.] Další kasační důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) stěžovatel spatřuje zejména v nesprávném posouzení správního orgánu a krajského soudu, kdy nedošlo k hodnocení žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany z hlediska všech forem mezinárodní ochrany upravených v zákoně o azylu (tj. ustanovení § 13, § 14 a §14b), a tudíž nemohl být žádným relevantním způsobem dovozen závěr, že tato žádost je zjevně neodůvodněná ve smyslu ustanovení §16 zákona o azylu.

[5.] Stěžovatel proto navrhuje, aby byl napadený rozsudek krajského soudu zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

[6.] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti kasační stížnosti (§ 104 s. ř. s. *a contrario*) a v tomto směru konstatuje, že stížnost je podána včas, stěžovateli byl ustanoven zástupcem advokát a že byly splněny i ostatní podmínky řízení, když zástupce stěžovatele k výzvě soudu odstranil vady návrhu.

[7.] Nejvyšší správní soud se po shledání přípustnosti kasační stížnosti musel zabývat její přijatelností ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s., tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a zda je přijatelná. Zdejší soud se vymezením institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany podrobně věnoval v řadě svých rozhodnutí, konkrétně např. v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39 (publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS; veškerá judikatura NSS je dostupná na www.nssoud.cz), kde je zejména uvedeno, že se o přijatelnou kasační stížnost může jednat v následujících typových případech: „*kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; kasační stížnost obsahuje právní otázku, která je dosavadní judikaturou řešena rozdílně; nastane potřeba učinit judikatorní odklon (Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně); bylo-li v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.*“

[8.] Nejvyšší správní soud v daném případě přijatelnost kasační stížnosti ve shora uvedeném smyslu neshledal; když ostatně ani stěžovatel sám neuvedl, v čem spatřuje

přesah svých vlastních zájmů, aby soud mohl kasační stížnost věcně projednat a zabývat se tak podrobně všemi jejími věcnými námitkami.

[9.] První stížnostní námitka se týká tvrzené nesprávnosti procesního postupu krajského soudu, který komunikoval se stěžovatelem pouze česky, byť si prý musel být vědom toho, že češtinu neovládá. V češtině mu zaslal též výzvu ohledně souhlasu s rozhodnutím bez nařízení jednání, což pak vedlo ke znemožnění uplatnění jeho procesních práv.

[10.] K této námitce soud konstatuje, že je již dostatečně řešena judikaturou, když výklad této právní otázky sjednotil dokonce Ústavní soud plenárním stanoviskem sp. zn. Pl.ÚS-st 20/05 ze dne 25. 10. 2005 (in: ST 20/39 SbNU 487), v němž uvedl, že „*základní právo účastníka řízení na pomoc tlumočníka ve smyslu čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod nelze rozšiřovat pomocí interpretace, resp. konkretizace čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod jako obecného ustanovení o spravedlivém řízení. ... Základní právo garantované čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod nedopadá na písemný styk soudu s účastníky řízení a naopak. To nevylučuje, aby zákonná úprava poskytla vyšší standard*.“ Tato námitka je proto nepřijatelná, jelikož byla již dostatečně judikatorně zodpovězena.

[11.] Pokud stěžovatel dále tvrdí, že nebyl vyzván k odstranění vad žaloby, postačuje poukázat na ustálenou judikaturu zdejšího soudu, která se dostatečně vyjadřuje k otázce náležitostí žaloby proti rozhodnutí správního orgánu a k postupu krajského soudu při odstraňování jejích nedostatků (viz např. rozsudek rozšířeného senátu č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, in: č. 835/2006 Sb. NSS). Nad tento rámec soud konstatuje, že z obsahu napadeného rozsudku krajského soudu je patrno, že krajský soud považoval podanou žalobu za věcně projednatelnou, dostatečně se s jejím obsahem vypořádal a pokud uvedl, že se nemohl věcně zabývat námitkou porušení § 3 správního řádu a § 16 zákona o azylu, bylo by lze dovodit přijatelnost kasační stížnosti ve shodě s citovaným vymezením tohoto právního institutu toliko tehdy, pakliže by stěžovatel alespoň nyní přesvědčivě odůvodnil, v čem toto tvrzené procesní pochybení krajského soudu mohlo mít dopad do jeho hmotněprávní pozice. Nic takového však neučinil a rovněž tato námitka tedy nemůže založit přijatelnost kasační stížnosti.

[12.] Konečně k námitce, že se správní orgán nevypořádal se všemi formami udělení mezinárodní ochrany, je třeba poukázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 - 107 (in: č. 2289/2011 Sb. NSS), podle něhož „*žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany posuzuje správní orgán na základě skutečností, které žadatel uvede či které ve správním řízení jinak vyjdou najevo, a to z hlediska všech zákonných forem této ochrany, které se k těmto skutečnostem vztahují. Zamítnout žádost podle § 16 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, může správní orgán jen tehdy, nepřichází-li v úvahu žádná z takovýchto forem mezinárodní ochrany; tento závěr musí v rozhodnutí odůvodnit*.“ V nyní projednávaném případě má nicméně zdejší soud za to, že žalovaný postupoval v intencích tohoto právního názoru, když žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítl jako zjevně neodůvodněnou podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu a současně v několika odstavcích odůvodnil, proč se na stěžovatele nevztahují jiná ustanovení stejného zákona (§ 12, § 14a).

[13.] Námitka stěžovatele, že se žalovaný nevyjádřil i k případnému udělení mezinárodní ochrany dle ustanovení § 13, § 14 a § 14b cit. zákona, by mohla mít svoji relevanci z hlediska posuzování důvodnosti kasační stížnosti, nikoliv však její přijatelnosti.

Pokud by totiž tato námitka měla úspěšně „projít testem přijatelnosti“, musel by stěžovatel dovodit, v čem toto pochybení mohlo vést k zásahu do jeho hmotněprávní pozice. Jinak řečeno, za přijatelnou nemůže být považována kasační stížnost, založená na pouhém zpochybnění správnosti procesního postupu krajského soudu (resp. žalovaného) bez toho, že by stěžovatel alespoň netvrdil, v čem konkrétně se toto pochybení negativně projevuje v jeho právní sféře. V konkrétním případě proto měl např. alespoň tvrdit, jaké důvody pro udělení humanitárního azylu, případně azylu za účelem sloučení rodiny byly dány. Nic takového však neučinil a proto ani tato námitka nemůže založit přijatelnost podané kasační stížnosti. Jak k tomu uvedl zdejší soud dříve (usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS), *„Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.“*

[14.] Ze všech shora podaných důvodů Nejvyšší správní soud neshledal žádné důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[15.] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

[16.] Stěžovateli byl ustanoven zástupcem pro řízení o kasační stížnosti advokát Mgr. Petr Fousek; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 2 x 2100 Kč za dva úkony právní služby – převzetí a příprava zastoupení včetně prostudování spisu a doplnění kasační stížnosti - a 2 x 300 Kč na úhradu hotových výdajů - v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), f), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů; celkem tedy 4800 Kč. Advokát dále vyčíslil náhradu cestovních výdajů dle ustanovení § 13 odst. 1 a § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu a náhradu za promeškaný čas v celkové výši 4491,80 Kč, kterou však požaduje toliko v jedné polovině (2245,90 Kč), jelikož v rámci jedné cesty z Bělé pod Bezdězem do Brna nahlížel rovněž do spisu u Krajského soudu v Brně. Celkem tak soud přiznává částku 7045,90 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. května 2012

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu